

РЕШЕНИЕ

№ 39894

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **4468** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Е. Д. М., чрез адв. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4411-000006/24.02.2026 г., издадена от Началник ГПУ към РДГП Б., ГПУ К., с която е наложена ПАМ по чл. 171, т.1 б. “З”, „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че липсва уведомяване за прекратяване на регистрацията на МПС, както и че не са наличие на материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ. Посочва, че е налице нарушение на принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Моли за отмяна на процесната заповед.
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява. В писмена молба, подадена на 19.05.2026 г. от процесуалния представител на жалбоподателя се претендира отмяна на обжалваната заповед по съображения, изложени в жалбата. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна помощ и за държавна такса.
Ответникът - Началник ГПУ към РДГП Б., ГПУ К., редовно призован не се явява, не се представлява.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по делото.
Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
На 24.02.2026 г., въз основа на АУАН № АД 905496/23.02.2026 г., е издадена Заповед за прилагане

на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4411-000006/24.02.2026 г., от Началник ГПУ към РДГП Б., ГПУ К., с която на Е. Д. М. е наложена ПАМ по чл. 171, т.1 б. "З", „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за това, че на 23.02.2026 г. около 15:30 ч. в [община], на път Общински № DOB1149- на 50 метра от спирка Ф.- Ф., с посока на движение от к.к. А. към [населено място], жалбоподателят Е. М. управлявал лек автомобил „О. А.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Б. Е. М. и при проверката е установено, че автомобилът е с прекратена регистрация поради липса на сключена застраховка ГО за 2026 г.

По делото са приети писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка- АУАН, ЗППАМ, заповеди за компетентност, справки, както и допълнително изисканите от съда доказателства от Гаранционен фонд- уведомление по чл.574, ал.10 от КЗ, справки. Представена е от жалбоподателя и приета по делото застрахователна полица, видно от която за процесния автомобил има сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ с период на застрахователно покритие от 24.02.2026 г. до 23.02.2027 г..

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима– подадена от надлежна страна– адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена заповед за компетентност на издателя на обжалвания ИАА /л.38/, поради което следва да се приеме, че оспорената ЗППАМ е издадена от компетентен орган.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Спорът по делото се концентрира върху това дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В процесния казус не е спорно, че към момента на извършване на нарушението автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация.

В заповедта е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, което не е негова собственост със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП, съгласно който по пътищата,

отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС. Сключването на задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна "Гражданска отговорност". Нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност.

В съдебната фаза са приети доказателства за изпратено уведомление от Информационния център, но и никъде в заповедта не е посочен релевантният факт относно датата на прекратяване на регистрацията на МПС, както и датата на уведомяването, поради което е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт. Съдът намира, че в случая изобщо не са били налице основанията за налагане ПАМ. За да приеме това настоящата инстанция прецени, че органът не е съобразил фактите към момента на издаване на ИАА доколкото по несъмнен начин е установено по делото, че към датата на издаването на акта- 24.02.2026 г. регистрацията на автомобила е служебно възстановена /на 24.02.2026 г./. Видно от представените по делото писмени доказателства регистрацията на автомобила е била прекратена на 04.11.2025 г., на 23.03.2026 г. е образувано административнонаказателното производство със съставяне на АУАН за нарушение от същата дата- 23.02.2026 г. и на 24.02.2026 г. е сключена застраховка ГО, като е подновена застрахователната полица, както и според справка от ИС на МВР служебната регистрация на автомобила е била възстановена на същата дата- 24.02.2026 г.. Т.е. нарушението е своевременно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена /ex lege/, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради сключената валидна застраховка "Гражданска отговорност" на същата дата, на която е издадена и процесната ЗППАМ от 24.02.2026 г.. С оглед изложеното оспорваната заповед се явява и материално незаконосъобразна, и постановена в противоречие с целта на закона.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваната заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на М. е своевременно направена и основателна, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят

в полза на жалбоподателя сторените разноси по делото в общ размер на 516.11 евро, от които 5.11 евро за платена държавна такса и 511 евро за адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Д. М. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4411-000006/24.02.2026 г., издадена от Началник ГПУ към РДГП Б., ГПУ К., с която е наложена ПАМ по чл. 171, т.1 б. “З”, „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „Гранична полиция“- Б. да заплати на Е. Д. М., с ЕГН- [ЕГН], разноси по делото в размер на 516.11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.